

РЕШЕНИЕ

№ 103

гр. гр. Лом, 24.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОМ, ТРЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Боряна Ал. Ангелова

при участието на секретаря Станислава Ив. Геренска
като разгледа докладваното от Боряна Ал. Ангелова Гражданско дело № 20231620102335 по описа за 2023 година

Предявени са обективно съединени искиове с правно основание чл. 79, ал. 1 във вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че между ищецът „Асоциация на длъжностните лица по защита на данните“ Сдружение ЕИК 205571745 и ответникът Средно училище „Отец Паисий“, Булстат 000310981, гр. Лом е бил сключен Договор за предоставяне на услуги от Длъжностно лице по защита на данните с № ***** от *****Г.

Според уговореното, предмет на договора е участие на изпълнителя по подходящ начин и своевременно във всички въпроси, свързани със защитата на личните данни, с уточнение, че извършваните дейности са подробно описани в Приложение № 1, което е неразделна част от процесния договор.

Съгласно чл. 4 от Договора, същият се сключва за срок от 24 /двадесет и четири/ месеца, считано от датата на подписването му, като съгласно чл. 9, ал. 2, в случай, че някоя от страните не уведоми писмено другата страна в 60 (шестдесет) дневен срок преди изтичане на срока на договора, че желае да го прекрати, той автоматично продължава действието си за срок, равен на първоначалния като за начална дата се определя датата, последваща деня на изтичане на срока на първоначалния договор. Релевирано е, че именно в тази връзка процесния договор веднъж вече е подновяван за нови 24 /двадесет и четири/ месеца. Като съгласно изискванията на чл. 9, ал. 2, за начална дата на договора се счита 31.10.2021 година, а за крайна - 31.10.2023 година.

Твърди се в исковата молба, че на 06.07.2023 г. е получено по електронната поща на ищеца уведомление за прекратяване на процесния договор, с изх. № 226 от СРЕДНО УЧИЛИЩЕ „ОТЕЦ ПАИСИЙ“, с код по Булстат №000310981. Посредством, което ищецът е уведомен, че се желае прекратяването на договора, след изтичането му, а именно считано от 01.11.2023 година, като видно от въпросното писмо, се навежда, че ответникът ще приема договорните взаимоотношения между страни за прекратени от тази дата.

Сочи се на следващо място, че на 10.07.2023 година, г-н Ж. П., в качеството му на представител на „Асоциация на длъжностните лица по защита на данните“ Сдружение, ЕИК 205571745, изпраща отговор, с който обяснява на ответника, че не са спазени уговорените изисквания за прекратяване на договора, поради което последният не може да се счита за прекратен.

Направено е твърдение и че предвид отговора на законния представител на ищеца и факта, че не е спазена разпоредбата на чл. 9 от Договора, ответникът изпраща второ уведомление за прекратяване на договора. Същото е отново преди шестдесетия ден от изтичане му, съгласно ищцовото твърдение въведено в исковата молба.

Ищецът с исковата си молба обяснява и че съгласно разпоредба на чл. 10 от договора, страните имат право да прекратят последния, като изпратят уведомление в 60 /шестдесет/ дневен срок преди изтичане на срока на договора. Ищецът обобщава в исковата молба, че имайки предвид, че срокът на договор изтича на 31.10.2023 година, то уговореният 60 /шестдесет/ дневен срок настъпва на 01.09.2023 година, а уведомленията за прекратяване на договора са изпратени на 06.07.2023 година и респективно на 30.08.2023 година.

На следващо място се твърди, че с оглед на обстоятелството, че срокът за прекратяване не е спазен, защото предизвестие не е подадено в 60 /шестдесет/ дневния срок за прекратяване, последният автоматично е продължил своето действие за срок равен на първоначалния, а именно за нови 24 /двадесет и четири/ месеца, считано от последващия ден на изтичане на срока, в съответствие с чл. 9 от процесния договор или това е за периода от 01.11.2023 до 01.11.2025 г.

Предвид факта, че договорът не е прекратен, тъй като не е спазено изискването на чл. 9, ал. 1 от ответника, ищецът изпраща на 15.11.2023 г., чрез Системата за сигурно електронно връчване, фактура за дължимото месечно възнаграждение в размер на 300 /триста лева/.

На дата 13.11.2023 г., съгласно ищцовите твърдения „Асоциация на длъжностните лица по защита на данните“ Сдружение, ЕИК 205571745 получава писмо от СУ „Отец Паисий“ - гр. Лом, видно от което се декларира, че приемат Договор за предоставяне на услуги от Длъжностно лице по защита на данните с № 1209003 от 30.10.2019 година за прекратен, а издадената

фактура за недължима.

Въпреки това, ищецът, твърди, че е изчакал падежната дата на фактурата, която е 29.11.2023 г., но плащане не е постъпило и на посочената за изпълнение дата.

Видно от съдържанието на договора, съгласно разпоредбата на чл. 5 от процесния договор, изпълнителят има право на възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева, във връзка с което се издава ежемесечно и фактура. Поради неспазването на уговорения срок за прекратяване на договора, „Асоциация на длъжностните лица по защита на данните" Сдружение, ЕИК 205571745, счита договора за подновен за нови 24 /двадесет и четири/ месеца, като в изпълнение на поетото задължение в чл. 5 от договора, изпълнителят издава нова месечна фактура с № ***** от 08.11.2023 година, на стойност 300 /триста/ лева, която изпраща за плащане към възложителя. Поради липса на плащане на уговореното възнаграждение, ищецът считам, че от СРЕДНО УЧИЛИЩЕ "ОТЕЦ ПАИСИЙ", с код по Булстат 000310981, не са изпълнили задълженията си по сключения между тях договор и ответникът се намира в неизпълнение.

Иска се от съда да постанови решение, с което да бъде осъдено СРЕДНО УЧИЛИЩЕ "ОТЕЦ ПАИСИЙ", с код по Булстат 000310981, да заплати дължимото възнаграждение на "Асоциация на длъжностните лица по защита на данните" Сдружение, ЕИК 205571745, във връзка с неизпълнение на Договор за предоставяне на услуги от Длъжностно лице по защита на данните с № 1209003 от 30. 10.2019 година, обективизирано във фактура с № ***** от 08.11.2023 година, за сумата от 300 /триста/ лева, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателно погасяване на задължението.

Претендират се и разноски направени в настоящото производство.

В законоустановения срок по чл. 131, ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, с който се оспорва основателността на предявения иск. Релевираните в писмения отговор доводи и възражения по същество са, че намира така предявените искове за допустими, но по същество са неоснователни, аргументирайки се подробно:

Оспорена е исковата претенция, като ответника я счита за неоснователна и недоказана и прави следните възражения в тази насока:

На първо място оспорва изцяло твърденията в обстоятелствената част на исковата молба на ищеца, че съгласно сключения между страните договор, ответното учебно заведение не е изпълнило договореностите, предвидени в чл.9, ал.1.

В тази насока ответникът, твърди, че ищецът многократно е бил предупреждаван и уведомяван писмено, че СРЕДНО УЧИЛИЩЕ "ОТЕЦ ПАИСИЙ" не желае да се ползва от предоставяните услуги и началната дата на това уведомяване датира от един по-дълъг период от този, който е визиран в чл.9,т.1 от договора.

Нещо повече ответникът твърди, че след първото уведомяване за прекратяване на договора от страна на възложителя са започнали заплахи от ищеца, които са приложени като доказателство по делото.

Ищецът има претенциите, че след като не е спазен срокът за уведомяването, визиран в чл.9, т.1 от договора.т.е. на точно определената дата, то би следвало договорът да се счита за продължен със същия срок на действие. Като контрапункт на горното твърдение, пък ответника, твърди, че това изявление в кореспонденцията им демонстрира намерение, което за противоречи на добрите нрави и на правната логика, поради което исковата претенция само на това основание е неоснователна.

На следващо място, ответникът релевира, че за целия период на договореностите, учебното заведение заплащало добросъвестно издадените фактури, но изпълнителя, в случая ищецът, не предоставял никаква професионална помощ отговаряща на договореното. Ответникът, сочи, че в разговор с други представители на учебни заведения разясняват, как длъжностните лица по ЗЗЛД предоставят различни видове документи свързани с приложението на ЗЗЛД, извършват обучения на персонала, предоставят съвети относно спазване на относимото законодателство. Ответникът заявява в отговора по 131 ГПК, че такава компетентна помощ от страна на ищеца, учебното заведение не е получавало, а необходимост винаги е съществувала.

В качеството си на възложител по договора, директорът на училището е преценил, че е финансово изгодно и целесъобразно да прекрати договорните взаимоотношения с ищеца и да предприеме стъпки по избор на друго длъжностно лице.

За прецизност, ответната страна добавя, че сумата от 300 /триста/ лв. е изключително завишена за този вид и обем от поети, но дори не изпълнени задължения.

Претендират се разноси.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно чл. 12 от ГПК и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От представения по делото Договор за предоставяне на услуга от длъжностно лице по защита на личните данни от 30.10.2019г. се установява, че между ответникът Средно училище „Отец Паисий“, Булстат 000310981, гр. Лом, в качеството на възложител и ищецът Асоциация на длъжностните лица по защита на данните“ Сдружение ЕИК 205571745, в качеството на изпълнител е възникнало облигационно правоотношение, съгласно което ищецът се е задължил да предоставя уговорената услуга на възложителя по дейности извършвани от Длъжностно лице по защита на данните, съгласно Приложения № 1, неразделна част от договора. Уговорено е било

своевременно участие на изпълнителя, по всички въпроси от компетентността на защита на личните данни, подробно описани в Приложение № 1 към договора, като възложителят е поел задължение да изплати на изпълнителя възнаграждение в размер на 300 лв., месечно, което се заплаща по следните начини: банков път до 29-то число на текущия месец след представяне на фактура-оригинал, съгласно чл.5 от процесния договор.

Уговореният срок така възникналото правоотношението е 24 месеца, съгласно чл. 9 от договора, считано от датата на подписването му.

В чл. 9, ал.2 от него е договорено, че в случай, че някоя от страните не уведоми писмено другата страна в 60 дневен срок, преди изтичането на договора, че желае да го прекрати, то действието му се подновява автоматично по силата на договора за срок равен на първоначалния. В тази хипотеза за начален срок се приема, датата, последяваща ден на изтичане на срока на първоначалния договор.

Видно от така приложената кореспонденция от ищеца и от ответната страна може да се направи следния извод, действително изхождащи от ответника писма относно желанието за прекратяване на процесия договор има, а те са приложени като доказателства по делото и от двете страни. Спор не възниква във връзка с това, че такива писма от страна на ответника са били пращани до ищеца, а затова дали е спазен изрично уговорения срок в чл.9, ал.2 от договора.

Приложени са към отговора на исковата молба писма изхождащи от ответника, с които се иска прекратяване на договора от дати 06.07.2023г., 30.08.2023г., 26.09.2023г. В отговор на едно от тези писма с дата 10.07.2023г. от страна на ищеца се сочи, че уведомлението е в срок, но считат, че е незаконосъобразно и респ. не е прието, предвид факта, че директора на училището- ответник е бил в платен годишен отпуск, предвид което е довело и до съмнение относно авторството на уведомителното писмо. На следващо място във въпросното писмо-отговор се отбелязва, че уведомлението не е изпратено от официалната ел. поща на ответника, нито пък е пратено чрез ССЕВ, което води отново до съмнение по отношение на авторството. В тази връзка е изтъкнато от ищеца в това писмо от 10.07.2023г., че съгласно Регламент (ЕС) 2016/679 при прекратяване на договор за подобна услуга, а именно длъжностно лице по защита на данни, когато добросъвестно е било изпълнявало функциите и задачите си следва да бъде информирана Комисията за защита на личните данни за мотивите за прекратяване на договора. Тази мярка цели защитата на независимостта на длъжностното лице

по защита на лични данни. Предвид така описаните обстоятелства в писмото изхождащо от страна на ищеца от 10.07.2023г., същият счита, че не е спазена процедурата за прекратяване на договора.

С наведените твърдения от страна на ответника по отношение на това, че при водената двустранна кореспонденция е имало „заплашителни писма“, за което се представят като доказателство по делото, следва да се отбележи, че не се установява изрази с подобно значение нито може да се възприеме, че така написаните съобщения от ищеца будят дори най-малко основание за заплахи.

В тази насока ищецът уточнява, че ответникът е отнесъл с така възникналият казус жалба в Районна прокуратура-гр. Лом, като са предприети действия във връзка с нея, разпитван е законния представител на дружеството на 25.10.2023г., в резултат на въпросната проверка не е образувана преписка, нито досъдебно производство по повод на твърдените заплахи отправени с писма изхождащи от ищеца.

Въвежда се и твърдение по повод това, че ищецът не е предоставял професионална помощ и не е изпълнявал в нужния обем професионалните си задължения уговорени с договора.

В тази насока ищецът е представил подробна таблица от 30.10.2019г. /началото на договора/, с изпратени имейли до ответника за изпълнение на задачите и договореностите на договора. Видно от приложеното от страна на ответника може да се направи извода, че от дата 30.10.2019г. до 06.04.2023г. в 65 бр. писма до ответника е било изпращано информация, съвети свързани с професионални услуги за защита на данни в изпълнение на уговореното в договора.

Ищецът удостоверява това си твърдение с приложени по делото писма отнесени до ответника, относно проф. информация за защита на лични данни, съобразно Регламент (ЕС) 2016/679.

Предвид това, че тези доказателства са представени с молба входирани преди първо открито съдебно заседание преклузията за допустимостта им за ищеца не е настъпила, респ. ответника не е предприел никакво процесуално поведение да бъдат оспорени, нито да докаже противното от така твърдяното и доказано вече от ищеца.

Във връзка с направеното от ответника твърдение затова, че ищецът не е провел обучение на персонала в писмената си защита ищеца е взел становище, че подобно нещо се прави само срещу искане от страна на директора на училището-възложител, а подобно нещо не е било отправено към изпълнителя.

Предвид на твърдението за това, че длъжностното лице по защита на данни не е предоставяло информация по така уговореното в договора, ищецът е представил доказателства за водена кореспонденция свързана с изпълнение на задълженията му.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

По делото е установено, че между ищеца „Асоциация на длъжностните лица по защита на данни“ Сдружение и ответното дружество СРЕДНО УЧИЛИЩЕ „Отец Паисий“ е възникнало облигационно правоотношение по силата на сключения между тях договор за предоставяне на услуги от длъжностно лице по защита на данни от 30.10.2019 г.

Договорът за услуги не е изрично уреден в закона като вид правна сделка. По силата на този договор изпълнителят поема задължение да извърши конкретни действия, като проучвателна дейност за възложителя, предоставяне на съвети, изготвяне на проекти, консултации и запознаване с материята на защита на лични данни, срещу дължимо от поръчващия възнаграждение. Престацията се определя по волята на договарящите, като изпълнението се изразява в предоставяне на резултата от труда на предоставящия услугата. В този смисъл и съобразно практиката на ВКС (Решение №12/31.05.2013г. по т.д. №239/2012г. на ВКС, I т.о, постановено по реда на чл. 290 от ГПК) договорът за подобни услуги е вид договор за изработка, който може да има за предмет резултати както на физически, така и на умствен труд. При договора за услуги водещо значение е отдадено на интелектуалните усилия на изпълнителя, но е възможно и обединяването им със задължение за техническо изготвяне на специфичен продукт.

Правната уредба на договора за изработка е в чл. 258-чл. 269 от ЗЗД. По своята правна същност договорът за изработка е неформален, консенсуален, двустранен, комутативен, възмезден, като при учреденото от него материално правоотношение за изпълнителя-ищец са породени две основни облигаторни задължения – да извърши съобразно поръчката в срок и без отклонение от нея и недостатъци процесните услуги и да предаде работата на възложителя, а за възложителя – да приеме (одобри) извършената работа и да заплати уговореното възнаграждение на изпълнителя - арг. чл. 258 от ЗЗД и чл. 266, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД. Процесният консултантски договор е за продължително изпълнение.

Законът задължава поръчващият да приеме изработеното – чл. 264, ал. 1 от ЗЗД. Приемането като правно действие представлява 1) фактическо получаване на изработеното и 2) признанието, че то съответства на поръчаното. Следователно, приемане е налице, когато реалното получаване на изработеното се придружава от изричното или мълчаливото изразено изявление на поръчващия, че счита работата съобразна с договора. Приемане означава одобряване. Именно за да може да се даде на приемането значението на одобряването, законът предписва на поръчващия да прегледа работата и да направи всички възражения за неправилно, неточно изпълнение – чл. 264, ал. 2 ЗЗД. И ако не направи такива възражения, работата се счита за приета, т.е. за одобрена, както разпорежда уредената в чл. 264, ал. 3 ЗЗД необорима презумпция.

В предмета на делото е именно претенцията на ищеца, предявена на основание чл. 79, ал. 1 във вр. чл. 266, ал.1 от ЗЗД, за сумата от 300 лв., представляваща дължимо възнаграждение по процесния договор за услуги от длъжностно лице по защита на данни от 30.10.2019г. В аспекта на цитираните норми ищецът следва да докаже, че е изпълнил задълженията си по договора да извърши възложената му работа - че към момента на прекратяване на договора от негова страна са били извършени уговорените услуги, кои са тези услуги и какво е договореното за тях възнаграждение, както и приемането на работата от възложителя - че извършените услуги са приети от ответното дружество. Съобразно чл. 154, ал. 1 от ГПК тежестта да докаже положителния правопогасяващ факт на изпълнение на задължението за заплащане на възнаграждение за изработеното-услугата лежи върху ответника.

Настоящия състав приема, че за изправността на ищеца-изпълнител по договора услуги, са представени доказателства. Както се посочи по-горе, съгласно разпоредбата на чл.266, ал.1 от ЗЗД, задължението на възложителя за заплащане на възнаграждението за изпълнената работа възниква след приемането ѝ. Приемането на извършената работа обхваща както едно фактическо действие – разместване на фактическата власт върху изработеното, чрез реалното му получаване от възложителя, така и правно действие – признание, че то напълно съответства на възложеното с договора, което всъщност е израз на одобряването му.

По делото са представени доказателства за извършени на уговорените услуги от страна на ищеца по силата на процесния договор, и резултатите от извършената дейност, като следва да се направи и изводът, че работата е извършена и приета, при което възложителят да дължи заплащане на възнаграждението за тази работа.

Всяка страна е длъжна да докаже при условията на пълно и главно фактите и материалните възражения, въз основа на които извлича за себе си благоприятни правни последици, като съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест в гражданския процес – при неустановяване на

тези правнорелевантни обстоятелства, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

От изложените по-горе съображения следва, че е налице доказано изпълнение на възложената работа – реално извършени договорни задължения за услуги, предаване на резултата от работата и приемането му от възложителя, /предвид заплащането, но е до момента на уведомлението за прекратяване на договора/, което следва да води и до преценката дали възниква задължение за последния да заплати уговореното възнаграждение.

Спор не е налице по делото за това, че възникнало облигационното правоотношение, а налице ли е било законосъобразно упражнено правото на прекратяване на договора съгласно уговореното в чл.9 от договора.

При тълкуването на така уреденото в чл.9, ал.2 от договора от 30.10.2019г. и следва да се държи сметка и за разпоредбата на чл. 20 от ЗЗД „при тълкуването на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните. Отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността.“ Действителната воля на страните по договора е „ в 60- дневен срок, преди изтичането на срока по чл.9, ал.1, във вр.с чл.4 от договора /24 месеца от сключването на договора/, следва да се уведоми другата страна, че желае прекратяване“.

Първото уведомление е от 06.07.2023г., но съгласно изпратеното писмо от 10.07.2023г. на ищеца до ответника е направено уточнение, че не са спазени условията за прекратяване, като е аргументирано подробно съмнението за авторството, респ. това дали изхожда от легитимирания да направи подобно уведомление за прекратяване /директора на училището възложител/, както и това че липсват мотиви за прекратяването в случай на добросъвестно поведение.

По повод на авторството на въпросните уведомления, следва да се отбележи, че спор няма, тъй като ответникът, не просто твърди извършването им, но и представя доказателства затова, респ. не се въвеждат никакви доводи, че друг е изготвил и изпратил въпросните писма.

По отношение на мярката предвидена в Регламент (ЕС) 2016/679 за мотивиране на уведомлението за прекратяване на договора и информиране на КЗДЛ, в случай на добросъвестно изпълнение на функциите на ДЛЗД, следва да се отбележи, че то не е от значение за самите частноправни отношения, който се поражда с процесния договор, досежно това не може да се отрази на взаимни уговорки между страните по правоотношението или да е елемент от едностранното прекратяване.

Съгласно уговореното в договора в чл.9, ал. 1 от него се урежда въпроса за сключването му, като е направена препратка към чл.4 от същия, който гласи, че „Договорът **се сключва за срок от 24 месеца**, считано от датата на

подписването на договора“ и влиза в сила от сключването му.

В чл. 10 отново от договора по силата на свободата на договаряне по аргумент на чл.9 ЗЗД, страните са се договорили, че договорът може да бъде прекратен *едностранно* от ВЪЗЛОЖИТЕЛЯ преди изтичането на срока по чл.4 *с 60 дневно писмено предизвестие* като заплати оставащите месечни такси до изтичането на уговорения срок по чл.4.

Отказът на една от страните от двустранен договор е едностранна сделка. Същата засяга правната сфера на трето лице – насрещната страна по договора, тъй като е свързана с упражняването на преобразуващо право, поради което се нуждае от получаване и трябва да има адресат, но не и от одобрение/съгласие, както счита ищецът – едностранните сделки са само с едно волеизявление, затова при тях не може да има съгласие. Тази едностранна сделка е и отменима /оттегляема/, но оттеглянето може да стане само преди да е настъпило правното му действие или след това, но със съгласието на другата страна.

Според уговореното между страните по делото, предизвестieto включва волеизявлението, с което едната от страните по договора упражнява правото си да го прекрати едностранно в определен срок, след изтичането на който договорът се прекратява. В частност е бил установен минимален срок от 60 дни за продължителността на предизвестieto. Т.е. по-кратък срок не може бъде определян от никоя от страните, но няма пречка в предизвестieto да бъде посочен по-дълъг срок, стига той да не надхвърля остатъка от срока на договора. Известяването на насрещната страна, че след изтичането на уговорения срок договорът се прекратява, може да бъде впоследствие изменено от страната, която го извършва чрез определянето на по-дълъг срок. Това изменение може да стане преди да е изтекъл 60 дневния срок по чл. 9, ал. 2 от процесния договор или след това, но със съгласието на ищеца.

Въз основа на съвкупната преценка на писмените доказателства по делото обсъден подробно по-горе, същият отговаря на истината при преценката му по реда на чл. 175 ГПК с оглед останалите данни по делото изявлението на ответника от 06.07.2023 г., настоящият съдебен състав приема, че възложителят единствено е определил по-дълъг срок на предизвестieto за прекратяване на процесния договор, този извод следва от осъществено по реда на чл. 20 ЗЗД тълкуване на волята на страните, обективизирана в процесния договор, а именно **с предизвестие до 60 дни преди прекратяване на договора**. Предвид волята на страните и така направената формулировка на разпоредбата на чл.10 от договора по-дълъг срок е допустим да бъде приложен, но не и по- кратък от така уредения от страните.

В този смисъл сключеният между страните договор е прекратил действието си, считано от 06.07.2023 г., поради което и предявения иск за

реално изпълнение по с чл. 266, ал. 1 вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД е неоснователен и подлежи на отхвърляне. А щом няма главно задължение не може да възникне задължение за обезщетение за забава в размер на законната лихва.

По разноските: При този изход на спора на основание чл.78, ал.3 ГПК ответникът има право на направените от него разноски съобразно с отхвърлената част. Видно от приложения списък на разноските по чл.80 ГПК и доказателствата по делото за тяхното извършване е, че направените от ответника разноски са за адвокатски възнаграждения, по исковото производство, договорени и реално изплатени, предвид представения договор за правна помощ в размер на 720,00 лева (седемстотин и двадесет лева), с вкл. ДДС . Тази сума следва да бъде възложена в тежест на ищеца.

Така мотивиран, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ обективно съединените искове с правно основание чл. 79, ал. 1 във вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД, от **„АСОЦИАЦИЯ НА ДЛЪЖНОСТНИТЕ ЛИЦА ПО ЗАЩИТА НА ДАННИТЕ“ СДРУЖЕНИЕ ЕИК 205571745 срещу СРЕДНО УЧИЛИЩЕ „ОТЕЦ ПАИСИЙ“, БУЛСТАТ 000310981, ГР. ЛОМ** , във връзка с неизпълнение на Договор за предоставяне на услуги от Длъжностно лице по защита на данните с № ***** от ***** година, за сумата от 300 /триста/ лева, представляваща месечно възнаграждение, обективирано във фактура с № ***** от ***** година, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателно погасяване на задължението,

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал. 3 ГПК, **„АСОЦИАЦИЯ НА ДЛЪЖНОСТНИТЕ ЛИЦА ПО ЗАЩИТА НА ДАННИТЕ“ СДРУЖЕНИЕ ЕИК 205571745**, да заплати на **СРЕДНО УЧИЛИЩЕ „ОТЕЦ ПАИСИЙ“, БУЛСТАТ 000310981, ГР. ЛОМ**, сумата от **720,00 лева (седемстотин и двадесет лева)**, с вкл. ДДС, представляващи разноски направени от ответника в производството за адвокатски възнаграждение договорено и реално изплатено, предвид представения договор за правна помощ.

Решението подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Окръжен съд Монтана в 2-седмичен срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд – Лом: _____